

Ἰδοὺ δὲ χάριν συγκρίσεως καὶ ἡ σημείωσις τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω τρία ἔτη ναυτιλίας ἑπτὰ ἐπικρατειῶν.

	πλοῖα	τόνοι
Τὰ ὑπὸ ἑθνωμανικὴν σημαίαν	4,693	440,216
» ἀγγλικὴν »	642	171,991
» ἰταλικὴν »	892	176,791
» αὐστριακὴν »	497	437,709
» γαλλικὴν »	69	012,629
» ῥωσικὴν »	210	028,939
» ἑλλανδικὴν »	110	014,490

Ἐσημειώθη καὶ τῶν ἑπτὰ ναυτικωτέρων ἐπικρατειῶν ἡ κατὰ τὸν Δούναβιον ναυτιλία, ὅπως γίνῃ ἐκ τῆς συγκρίσεως γνωστὸν, ὅτι καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν χωρητικότητα ὑπερβαίνουν αὐτὴν τὰ τῆς Ἑλλάδος, ὑπερτεροῦσι δὲ ἰδίως τὰ τῆς Ἀγγλίας, Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας κατὰ τὸ ἕμισυ. Προστιθεμένων δὲ καὶ τῶν τῆς Ἑπτανήσου, ὧν ὁ ἀριθμὸς κατὰ τοὺς αὐτοὺς πίνακας ἀνέβη εἰς πλοῖα μὲν 482, τόνους δὲ 56,773, τὰ πλοῖα τῆς Ἑλλάδος φέροντα ἐν ὅλοις 444,816 τόνους, ὑπερβαίνουν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χωρητικότητα κατὰ δύο τρίτα τὰ πλοῖα τῆς Ἀγγλίας, Ἰταλίας καὶ Αὐστρίας ἐν ταύτῃ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

της

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(Συν. Ἰδε τόμ. ΙΑ', καὶ ΙΕ' Φολλ. 338, 340—350.)

Ζ'.

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ.

Τῇ δ' ἐπιούσῃ, ὅτε ἡ Σιβύλλα μετὰ τῆς μίς Ὀνέιλ κατέβη ἀπὸ τοῦ δωματίου αὐτῆς εἰς τὸ πρόγευμα, διεκρίνεν εὐθὺς εἰς τὴν ὄψιν τοῦ πάππου αὐτῆς ὅτι δὲν ἠγνόει τὰς σοβαρὰς περιστάσεις τὰς συμβάσας τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας. Ἀπὸ πρῶτης, τῷ ὄντι, ἡ κόμησσα, ζητήσασα παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀκρόασιν, ἐνεπίστευσεν αὐτῷ, ἐν ψυχῇ διακεχυμένη, τὰς ἐλπίδας ἃς συνέλαβεν ἰδοῦσα τὴν ἔμμονον τοῦ Ἰκούλ πρὸς τὴν Σιβύλλαν περιποίησιν. Ὁ δὲ μαρκήσιος, ἀκούσας τὴν διήγησιν ταύτην, ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον.

— Τί διαβολὸν! ἀνέκραξε, ὁ Chalys! πῶς δὲν τὸ ἐσυλλογίσθημεν; Εἶναι ἀπλούστατον! Λαπρὸν ἔνομα, . . . μεγάλη ἰκανότης, . . . ὠραῖος ἵππεύς!

Ἦτο γεγραμμένον, . . . ἦτο πεπρωμένον! Θὰ ἦναι θυμάσιον ζεῦγος!

Ἰδὼν δ' εἰσερχομένην τὴν Σιβύλλαν, προσεποιήθη ὅτι συνέστελλε τὰς ἐφρῆς.

— Μὴ με πλησιάζῃς, κυρία, μὴ με πλησιάζῃς.

— Τί τρέχει; ἐψιθύρισε ἡ Σιβύλλα μέχρι τοῦ μετώπου ἐρυθρίασασα.

Ἐκεῖνος δὲ ἠσπάσθη αὐτὴν καὶ προὔγειθησαν εὐθόμως. Ἡ μίς Ὀνέιλ ἰδίως ἐφάνετο ἰλαρωτάτη λαμβάνουσα θέσεις ἀρχαγγέλου προσευχομένου. Τῶν ὑπηρετῶν δὲ ἀποχωρησάντων

— Πῶς, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, δὲν πεινᾷς σήμερον, κόρη μου; Ἄ! αὐτά! αὐτά εἶναι τ' ἀποτελέσματα ἀμαρτωλῆς συνειδήσεως!

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Ἰρλανδὴν, σύνθηες θυμῶ, εἶπεν αὐτῇ μετὰ τραγικοῦ ὕφους.

— Σεῖς δὲ, μίς Ὀνέιλ, τὸ ἐγνωρίζετε; . . . Ἀλήθεια, μίς Ὀνέιλ, ποίαν ἐθνικὴν ἑορτὴν ἑορτάσατε ἀπόψε τὴν νύκτα; Ἦκουσα τὴν ἄρπαν τῆς πρασίνης Ἑρίνης (1) ἤχαῦσαν μέχρις οὗ ἐφώνησαν οἱ πετσίνοι!

— ὦ! Θεέ μου, κύριε κόμη, ζητῶ συγγνώμην . . . Ἄν ἐπίστευα ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ μ' ἀκούσετε . . .

— Ἐγὼ! ἂν ἦναι δυνατόν νὰ σᾶς ἀκούσω; . . . Ἄ, μίς Ὀνέιλ ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ γνωρίσετε τὴν καρδίαν μου; . . . Σεῖς νὰ ἦσθε εἰς τὴν Καλκούταν, . . . καὶ ἐγὼ εἰς Bellevue (2), . . . νὰ ἐγγίσετε ἕνα δάκτυλον, . . . ἕνα μόνον, . . . τὸν μικρόν! εἰς τὴν ἄρπαν σας, . . . καὶ θὰ σᾶς ἀκούσω, . . . καὶ θὰ δυνηθῶ εὐθὺς ἑμορφῶνως! . . . Ἀλλ' ἄς ὀμιλήσωμεν σοβαρῶς τὸ ἐγνωρίζετε, μίς Ὀνέιλ, ναὶ ἢ ὄχι;

— Τί κύριε κόμη;

— Ἐγνωρίζετε ὅτι αὐτὴ ἡ νέα, ἡ χωρὶς ἀρχᾶς, ἀντήλλαξε εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν ὄρκους ἔρωτος πρὸς ἕνα ἄγνωστον;

— ὦ! πάππε! εἶπεν ἡ Σιβύλλα.

— Πᾶ! μὲ τὸ διηγήθησαν, εἰς ἐμέ! . . . Ἄλλως τε, χάριτι θεῖα, ὁ γάμος τὰ διορθώνει ἔλα.

— Ἀγαπητέ μου πάππε, μὴ τρέχωμεν τόσο γρήγορα, παρακαλῶ.

— Πῶς! τί! Τώρα δὲν δὲν θέλει νὰ τὸν νυμφευθῇ. Ἄ! θαυμάσια! Τότε μόνον διὰ τὸν ἔρωτα! τὴν τέχνην ἀντὶ τῆς τέχνης! . . . Μίς Ὀνέιλ, σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἠθικὴν τῆς μαθητρίας σας!

Καὶ μετέβησαν εἰς ἄλλην γευσιπιάζουσαν αἰθουσαν· ἡ δὲ Σιβύλλα, περιπτυσσάμενη διὰ τῶν δύο βραχιόνων τὸν λαϊμὸν τοῦ εὐθόμου αὐτῆς πάππου

— Μὴ με τυραννῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! εἶπεν.

— Ἐστῶ! ἂν μ' ὑπόσχεται νὰ τὸν νυμφευθῆς, ἐννοεῖται, . . . διότι πρέπει νὰ σώσωμεν τὴν τιμὴν!

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῖον νὰ νυμφευθῶ; Ἐνα

(1) Ὄνομα Ἰρλανδικόν. Σ. Μ.

(2) Μικρὰ κόμη παρὰ τοὺς Παρισίους. Σ. Μ.

κέρριον τὸν ὅποιον εἶδα δις εἰς ὄλον μου τὸν βίον, εἰς ἀπόστασιν δέκα ἐτῶν, . . . καὶ τὸν ὅποιον δὲν θὰ ἐξαναῖθω ἴσως ποτέ;

— Πῶς! ἀλλὰ θὰ τὸν ἴδῃς μετ' ὀλίγον! Σήμερον δὲν εἶναι τῆς μάμμης σου ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς;

— Δὲν τὴν γνωρίζει κἀν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς.

— Πᾶ! Θὰ ἔλθῃ σὲ λέγω . . . Κάθησ' ἐκεῖ νὰ σὲ διπληθῶ τί θὰ γείνη . . . Θὰ ἔλθῃ . . . μεταξὺ τῆς τετάρτης καὶ τῆς πέμπτης μετὰ μεσημβριαν, διὰ νὰ ᾖναι μεταξὺ ἀνεπιτηδείας προθυμίας καὶ ἀδιαφορίας ἀξιοκατακρίτου . . . Θὰ σὲ δείξῃ τὸ λευκωμά του, καὶ θὰ κοκκινίσῃς ἐπαισθητῶς, . . . ὡς καὶ ἡ μὲν Ὀνέιλ, . . . θυμιάζουσα τὴν πιστὴν ἀκρίθειαν τῆς μνήμης του . . . Θὰ ζητήσῃ νὰ τῷ δείξῃς τὰς ζωγραφίας σου, . . . καὶ ἐν ᾧ θὰ λέγῃς δειλὴν ἀρνησιν, ἡ μὲν Ὀνέιλ θὰ τρέξῃ νὰ τὰς φέρῃ . . . Ἐκστασις τοῦ κόμητος . . . Νέον ἐρύθημα τῆς νεάνιδος . . . καὶ τῆς εὐαισθήτου τῆς ὀνομαζομένης μὲν Ὀνέιλ . . . Ἐπειτα, . . . Ἄ! Ἐπειτα θὰ ὁμιλήσῃς περὶ τῶν ἀνατολικῶν ζωγραφικῶν τὰς ὁποίας τελειώνει κατ' αὐτὰς καὶ περὶ τῆς ἀνυπομονησίας τὴν ὁποίαν αἰσθάνεσαι, καθὼς καὶ ὀλόκληρος ἡ πόλις τῶν Παρισίων, . . . καὶ τὰ λοιπά. . . Ταῦτα ἀκούσας, θὰ σὲ ἐκατεύσῃ ἀναμφιβόλως νὰ καταδεχθῆς μίαν ἡμέραν, διερχομένη ἐκεῖθεν, νὰ τὸν τιμήσῃς καὶ τὸν εὐχαριστήσῃς ἐπισκεπτομένη τὸ ζωγραφικὸν ἐργαστήριόν του . . . Ἡ μὲν Ὀνέιλ θὰ ἐρυθριάσῃ εἴπερ ποτε καὶ θὰ κυττάξῃς τὴν μάμμην σου μὲ ὕφος θωπευτικῆς ἀβεβαιότητος . . . Ἡ μάμμη σου θὰ εἴπῃ ὅτι ἡ δεινότης τοῦ κόμητος δίδει εἰς τὴν οἰκίαν του χαρακτήρα οὕτως εἰπεῖν δημόσιον, καὶ ὅτι ἐπομένως θεωρεῖ τὴν ἐπίσκεψιν δυνατὴν καὶ πρέπουσαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς . . . Μετὰ τινος δὲ ἡμέρας ἐκεῖνος θὰ ζητήσῃ τὴν χάριν νὰ ζωγραφῆσῃ τὴν εἰκόνα σου, — καὶ, ἀφ' οὗ τὴν τελειώσῃ, — θὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς ἡμᾶς καὶ θ' ἀναχωρήσῃ παραλαβὼν τὸ πρωτότυπον . . . Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία σου, κυρία!

Καὶ ὁ κόμης ἠγέρθη, σφίγγας δὲ τὴν ἐγγόνην ἐπὶ τῆς καρδίας του, προσέθηκε μετὰ σοβαροῦ ὕφους:

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, τίποτε δὲν θὰ μ' εὐχαριστήσῃ περισσώτερον!

— Μὲ συγχωρεῖς! εἶπεν ἡ Σιβύλλα. Μ' ἐπιτρέπεις μίαν παρατήρησιν; Εἰς ἀξιολάτρευτος ἀλλὰ ἀπρόσεκτος πάππος. . . Ὁμολογῶ εἰλικρινέστατα ὅτι ὁ κόμης Ραούλ μ' ἐφάνη ὁ εὐγενέστερος καὶ ἐπαγωγότερος ἄνθρωπος ἐξ ὅσων ἀπήντησα . . . μετὰ σέ' ἀλλὰ ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ ἔχεις ἀδικον νὰ μοῦ ὑπερψόνῃς τὴν φαντασίαν διὰ τῶν προφητειῶν σου . . . διότι εἶναι δυνατόν, μετὰ τὰς ἀναντιβρήτους περιποιήσεις τῆς χθὲς, νὰ μὴ τῷ ἔλθῃ ποτὲ εἰς τὴν νοῦν ἡ ἰδέα νὰ μὲ νυμφευθῇ!

— Ἀναμφιβόλως, τὸ πρᾶγμα εἶναι δυνατόν. . . Ἀλλὰ τότε τόσῳ χειρότερον δι' αὐτόν! . . . Σὲ δὲ, σὲ ὁμιλῶ ἐξ ὅλης καρδίας, διότι εἰς ἐμὲ εἰς ποῖον ἀποτείνομαι. . . Εἶσαι κόρη φρόνιμος, μικρὰ Σιβύλλα! Ἄλλως τε ἡ πρατίμψις σου ὑπὲρ τοῦ κόμητος ἀδύνατον νὰ ἀπέκτεσε ἐν μιᾷ νυκτὶ δικστάσις ἀκαταμαχίτου πάθους, αἰ; Ἰγίγινε, κόρη μου.

Καὶ ὁ κόμης ὑπῆγεν ἡσύχως νὰ εἴπῃ τὴν παρῶν ὡς διευθυντὴς μεγάλης τινὸς γραμμῆς σιδηροδρόμων, ὅπως περᾶσῃ μετὰ ταῦτα τὸ τέταρτον τῶν τριῶν ὡρῶν ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν καὶ καταβῆ ἐκεῖθεν εἰς τὸν σύλλογον καὶ πικίξῃ βίσι, σειράς περιδρόμων ἀπὸ τῶν ὁποίων μόνη ἀσθένεια ἢ ἀναστάσις τοῦ κόσμου ἠδύναντο ν' ἀποτρέψωσιν αὐτόν.

(Ἔπειτα συνέχισεν.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 4, 1864.

Ὁ ὑποναύαρχος Γεώργιος Σαχίνης, ἐκ τῶν γενναϊοτέρων ναυτικῶν τῆς Ἰθρίας καὶ τῶν μάλιστα διακριθέντων ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας ἄγων. Διεκρίνετο δὲ μεταξὺ τῶν ἀρχίων ναυτικῶν καὶ διὰ τὴν ἀγωγὴν αὐτὸς καὶ οἱ δύο Τομπάζκι ἦσαν οἱ λογιώτεροι τῶν ἄλλων.

Ἰπεβλήθη εἰς τὴν Συνέλευσιν ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1865 ἔτους, ἔσοδα μὲν σημειῶν δρ. 28,153,685, ἐξοδα δὲ 27,968,874.

Ἰπεβλήθη καὶ τὸ περὶ στρατολογίας καὶ ναυτολογίας νομοσχέδιον, καθ' ὃ αἱ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεις θέλουσι συγκροτηθῆναι τὸ 1865 ἔτος ἐκ 12,000 ἀνδρῶν.

Φαίνεται ὅτι εἰς τινος ἰδίως ἐπαρχίας τοῦ κράτους δὲν ἐπικυβερτήθη ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια· διότι κατὰ μὲν τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα συμβαίνουσι συνεχῶς ληστεῖαι, ληστεύεται δὲ καὶ αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως τὸ ταχυδρομεῖον· ἐν δὲ Πελοποννήσῳ, κατὰ τὴν Μεσσηνίαν μάλιστα καὶ τὴν Λακεδαιμόνα, τὰ πάθη πολυτάλας παρεκτρέπονται εἰς φόνους. Εἰς Καλάμας ἐφανεύθη ἐντιμος οἰκογενειάρχης, εἰς Πύλον τρεῖς ἀδελφοὶ Ζακύνθιοι καὶ ἀλλαχοῦ γαμβρὸς ἐφάνευσε τὸν πενθερόν.

Δὲν ἐτελειώθη ἔτι τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἡ συζήτησις.